برالوند
۱ خطی
۸۶،۱۲،۲۰

gekräuselt

بسم الله الرحمن الرحیم محمد حنفیه

...یا خدای صبور — یا خدای پرده پوش ستار صبوگر

...ت تورات زبور — یا موسای فتاح کلیم کوی طور

...طفی رسل — یا حی یا قیوم دانای لم یزل

...ت انبیا کان — یا اسدالله شای اولیا کان

...رخ باتمکین — یا نور قدرت شای خاور زمین

...ث گلزار احمر — یا شعاع شمس خورشید خاور

...ی قالب آدم — یا نوربخش جام جهان آری جام

...ل مشکلات — یا خالق خلق گره ترحمات

...کار بود آسمان — یا بینای بیدار دین کشت خاصان

...م قدیم — یا حکمت شای لقمان حکیم

...تخت مکان برز — یا مالک الملک سموات الارض

یا کعبهٔ مراد

[illegible]

هو الکتاب بسم الله الرحمن الرحیم محمد حنفیه

یا خدای صبور یا خدای صبور — یا خدای ستّرپوش ستّار صبوهگر

یا صاحب صحف توریت زبور — یا موسای شیخ کلیم کوی طور

یا شرافت بخش مصطفی رسل — یا حیّ یا قیّوم دانای لم یزل

یا خاتم ختم گشت انبیا کان — یا اسد الله شای اولیا کان

یا مکان عرش چرخ به ثمین — یا نور قدرت شای خاور زمین

یا نوربخش رنگ گلزار احمر — یا شعاعی شمس خورشید خاور

یا ترکیب نمای قالب آدم — یا نوربخش جام جهان آدمی جام

یا کان کرم حلّ مشکلات — یا خالق خلق گره ترتیبات

یا دانای داور کار دست آسمان — یا بینای بنای دین گشت خاصان

یا کلیم گوی کلام قدیم — یا حکمت نمای لقمان حکیم

یا جبر ذره کان تخت مکان برز — یا مالک الملک سموات الارض

با کعبهٔ مراد

[illegible]

یا کعبهٔ مراد و قبله گاهی امت یا بوزق رزق بخش مرزوق منت
یا عادل عدل پادشاهی شاهان یا ره نموی ره گم کرده بوکان
یا بوزق رزق ملو مور و مار پادشاهی بی عیب و احد القهار
یارب نام تو هزار یکن هر کس شک یا دکور مطلق
هزاره اسمت نیستم چه یاد هر تون واچون کلم بو باز یاد
تر تون واچون عاصی بو جلات دور بو نزاره فرخجه نزر کات
باحجهٔ رسول نه عالم سرور شفاخوای امت روی دشت محشر
باحجهٔ علی ولی یو الله هست تو شندی بسدین اکور کمراهست
به ستاره بخت یوسف نه چاهست به بولس نه لطف حوت دریاهست
بر صومهٔ رضوان شاه خراسانت هیچ خاص ساوت شناسانت
بر خوان نعمت خلیلو الله هست بر کران نو خورشید ماهست
بر کرداسه شیخ صفی نت بر آتش مجنون بادی مکانت

بر آسینه شریف

به آسینه شریف خوردهٔ رحمت به اسم اعظم تخت مکانت
یا الله باحجهٔ شفیعان تمام اگر کم قامم بیم عطا که فام
نیازم ایدن پادشاهی شاهان قطرهٔ نه رحمت دریای بی پایان
بتیدو قدرت بکیانه چه سر ورنه ندارد و کمینه کمتر
تا بو قطرها روش بو ز نسیم بونبوانمای آسینه عیشم
بدری تو شان تیغ زبانم شکر فروش که صرج دهانم
معدن باد ابو بینه عطار جواهر به سنگ گوهر به خروار
ناله بو اچون مدح شاهان بیه شور مدح شاه قبو حود شرا نبطهور
هر کس که مداح اهل حیدران مدام تر تش آب کو شران
بدانش مشورت براوه بیه دانشی مدهون بیاوه
بدانش دانست شاهان به شاهی بیه دانشی دانت کواهی
اینه کشت کردهٔ دانای داوران به کسی مدو لطفش یاوران

مرهم توفیق

کریم بتوفیق رحیم الرحمان | بو اچون جنگ شای مردان
چون بو الجنگ رموتو فرنگ | اوهم حنیفه چون آدر دیجنگ
محمد حنیفه شاه نامه مور | اونده ماجرائش ویردن سبب
هرکس بو انوای مناجات تمام | رحمت بکران کلتن جامع عام
یاهو لفتاح روای سر خط چهن | یاد قربت ملت ملکتان
ایدن نیازم الرحیم الرحمن | قطره جه رحمت دریای بایان
به بیدو قدرت بکیانه جه سر | وار بندرون کمند کمتر چه
ماکه روحن بو آئینه زچه نیم | بی نور نمای تو آئینه عنیم
زبانم بمدح ویت کرای کشاد | هرچه فرانو بو زیم دیار
داکه نابلاد کر تنم نو چه ر | هرجا لم کردم بو زیم دستر
بوری تتو نان تیغ زبانم | گوهر افشان کی درج دهانم
دریای درونم مدام بجوش چه بو | درج دهانم گوهر فروش چهد

زبانم جه ذکر تو

زبانم جه ذکر تو نبو خاموش | حقیقت جه لام نبو فراموش
لعل وجواهر یاقوت مرجان | دبه هکا کان با درو جه کان
بوند کان بو بینه عطار | جواهر شناس گوهر به خردار
دیره بدجه کان حرکانم کار بو | بالله جه عالم نامم مشهور چه بو
نابوجه مدح شاهان بید تتور | مدح شاه تو حوز شرا سبنطهور
نیازم ایدن الرحیم الرحمن | بواچون ثنای جنگ نامه مردان
بلفظ گوران بواچو تمام | مدح شای مردان علیه السلام
هرکس بو انو بلفظ زبان | تا دقید نبو جه درکای روان

تمام شدن مناجات انی قاضی حاجات

هرکس که مداح اهل حیدران | مدام شربتش آب کوثر چهن
هرکس و اتش ندار و تمام | جهان خرپون کهه بوت لحیم
اد به دانش جه جز کمتر چهن | درخت خیرش مدام سبز بران

بو انش منو حلت

بدانش میشود دولت بر آورده … بیدانش خیر نبین بلا ده
بدانش مرد شاهان بشاهی … نه بیدانشان بد و گواهی

رفتن حیدر به ولایت روم و جنگ کردن به قیصر حنیفه آوردن

بتوفیق تو رحیم حکیم رهبر … بواجو تعریف جنگ ای حیدر ره
چون نوا ایجنگ ولایت فرنگ … واجون حنیفه چون آورد جنگ
محمد حنیفه شاه نامور … او چون پادشاه دیدن لشکر
او روشای مردان وقت صبح سحر … آورد نه خیال و لذت قیصر
دهود و هزار صحابه گزین … ستاره فوش بزم جنگ دین
با فتح نصرت فیروزی ستقر … جه دشت کوهون تو نسو ظفر
رسول سردار چنین بی کمایشت … کرد فور نیاز و نیز اگه سو پشت
پیاده صاحب چنین کوه نور … روش کوه نزد بات ولایت قیصر
ده شب شرو لکوش ان یلغار … باد ان نه سرحد طایفه گفتار

دلیران حصاری و یاران جیه ور … فزون تر جه حشر ظلم شمار زور
لعه از یازده هم پادشاه ولایت … سرحد ولایت پادشای روم است
اچیان دیشان قلعه بستانان … فزون تر جه جرخ میراو سوسان
شای مردان واتش بیا بون یار … بیابان کوه جنین سر می جبار
مرهم بتوفیق دهنده داور … خش بکر می چون قلعه خیبر
اچی بان واتن جان فدا تنی … هر چی موچی لعله تنی همه
وقت ستاره صبح بی آشکار … قلعه شان هر دو د احصار
جرکرد باد پای رخش آهو کیر … روی جهان پوشانیده دریای قیر
جه نعره نفیر صدای کره نای … هوا است کرتن زمین روی سمای
شخصی خبر برد ولای شهر یار … شبای بستان قلعش د احصار
لعین بیداری جه خواب سحر … شبای بستان جهان کرد نور
بزرش ولشکر کام ولایتن … شبای بستان بانهایتن

۱

اهن ای شپا شپا بیی یا بوتن   شپای جاغت جاغر کردان
ترک تیر اندار ز پادشای فرنگ   دو حد بندار ان جشم کران جنگ
سحر مردان و میدان شپا   نماز و هیچ کس بشود ما
شوکنم داردن ملامت حیل   چونکه او قلعه من گردون قیل
چیش و اتو مکرد و دست بد بار   درنه شر چیشان مکرد منار
جاجی جارکت سه هزار سوار   آما نمیدان بزم کار زدار
علمدار آماده باش کرد علم   سه هزار سوار داشان نقلم
شپای پات مان بر آور دو بر   چینی شای مردان بدران ورا
پهلوانانش آور دیه بزم جنگ   هر یک چینی گرز شصد من سنگ
صحیبان یک یک بین شهر خرین   جه طرب دستور دیشان جه لعین
رو برو بدبون چیز معر صا   قفض جه آسمان آمابر ضا
حنیفه دختر شاه قیصر سی   به جبین دینه ماه انوری

خیر ابو بنه شول

خیر ابو بنه شول شا بد ار   پوشابه آهر جه شر تا بو دار
شسی والدی با بوش چون شماله نور   بزم جنگ دین بوار و دستور
داتش ای با بواید من رضا   بد رم دستور بشون و غزا
بکیانم و جنگ حلی جاجر کار   من جه شپای او بکردن قلدر
قیصر دات مدد و دستور ات بجنگ   منر شوپر رایمه نام سنگ
داتش من چینی بجای جادو کار   در بکرد جنگ جنبش میو عار
بر ضای با بوش آورد دستور دات   پرای برک زره بجرم کیات
دستور دات خیر ا د بنه شول تر   جه سر تا دامان پوستار کشتر
اتش پا کیا تت جیهن خشروشتم   چون بیاد ضر ضرب نما یا بچشم
بر شان گوزین مرصع لعل ریز   سوار بد و بنه خسرو بیر دیز
زری داد دی آورد کمه نور   شمشیر حمایل بست بر دوی کمر
زرین کلاه و خوکش بستر دا   پنجه رنگین دابروی شیر دا

روان بین نوان

روان بی لوان اوان بزم جنگ — روشان کهواو جنگ نوشیای فرنگ
جه اول تا به طور سه پیما ن — سواران یکیک منی نمیدا ن
باد ابنزداو مدیو و سینهٔ شیر هه — داتش صحابان کیتن دو لیرهه
بیدی بمیدان جنگ مردان مر د — چنی من بهم بکری نبر دهه
تاک بدمی کردانای کره ن — کیان بکرو خلطان چنی هون
جلی ابد شنفت شی بجامهٔ قتین — آتا نمیدان بزم جنگ درین
نعرش بیکا و سینهٔ شیر نرهه — چنی حنیفه مدهون وراو ر
جلی وش زینت زر نکار و — دیایش ندیدهٔ پر خار ر و
داتش بنجا ناضرب دستور وست — دوشا جوهاو سینهٔ هاستی وست
حنیفه گرزش برد وروی هوا — آتا باتو نبروی مرتطی
اور وشای مردان گرزش چنی دست — بروی هواوه بکرتش ولست
کرد بجنکوه نیاش و زمین هه — چنی کلاه و خوم زرهٔ زرین

چاک گریبان زرلیش

چاک گریبان زرلیش کو یقین — وسینهٔ شیر نر نیاش وزمین
آتا به خنجر جه تن بروش سر — دو لیموی زردش چو تکه کفت نو ر
جلی دلش و سینهٔ ماهٔ انو ر ن — زاناش کناچهٔ شاه قیصرن
به یقین زاناش کناچهٔ شاهن — جمیش و سینهٔ جام نماهن هه
جلی دات بنش سول خرامان — بینم داچه بوست مروتن آمان
کناچهٔ کین بینم داچه بوست — وبیت آتای بجنگ یا بابوت کیست
داتش من بابوم قیصر رومن — بدبخت اولیش آهین چنی مومن
نامم حنیفن نه پردهٔ حجاب — تونم چنی رسول شو دین بخوب.
بجش رضای وی بجنگ آمان — وسینهٔ کنیزان بکیر و زو آمان.
اینه چند وختن مسلمانان — کنیز کمترشای مردانتن هه
اگر صواب اکرکن هن هه — جوشت وه دیدم بی تو نزاهن:
جوشت وه دیدم بخواب خوردن — من شجدهٔ وبیت اوان نبردن

شهر مصطفی نه دورن

شه مصطفی ندوران کفتن بـ — مرا نوم بولکه فو بانم جفتن

علی وات بینش اکر بید ستور — راستن کفت رت نوری علی نور

حنیفه دالش به خدا و رسول — ای دینو مذهب نداروم قبول

نوم جیه رسول آمای نه خوا بم — هو رکرتن برده سوم جاب بم

هر تازنده نان کی نمان نور — جه آستانه تو نمتوم و بر

علی وات بینش رسول جنت جب — شو نیای علم سوز مصطفی

تا تانهٔ علم نکنوت و سرچه — جی دین مذهب نمتی دبر

حنیفه گفت رحیدرکرت نکوش — دو کیسوی شیاش مشکین وت ندوش

خرامان خزادینهٔ رسول تر — جه سر تا دامان چنی برک نر

ببالد و دینهٔ رسول جنت سے — ریزهٔ بو نونش و دینهٔ شربت به

کیسو چنی کمند بهرام کو رکیر — بوی عنبر مداکاه کاه بوی عبیر

لب و دینهٔ عقیق لال یاسی — لیل جواهر دُر مرجانسی

رشتهٔ قدرت به جه سر تا دامان — موان حوران جه بهشت آمان

جون زلیخای مصر لنت نخارین — روان به نطوق اصحی گر ین

کیث و سر دابردهٔ زر نقاب — نشت نیای علم و بینهٔ افتاب

جو د ما حضرت کیث ذوالفقار — روش کو نکرن طایفهٔ کفار

قیصر دلش جه قوم کریا قتلو عام — جینی اهل شار آما و سلام

وتت نور بتسینه و دینهٔ غلامان — دالش با علی مروتن آمان

دینو مذهبت کردنم قبول — ایمان آوردن بخدا و رسول

اکر الیقین علی وات قیصر — قبول بکری دین پیغمبر.

ولدت رو مات مداوت بدست — رای دشمنانت مکرو نه بست.

قیصر اسلامش اور وکرد قبول — ایمانش آورد بخدا و رسول،

جینی قوم خویش فر و تبار رش — اهل حشمات ناحیهٔ شارش

علی شهر دلش هام بوش سیر د — روش نمه بینهٔ مبارک بکر جه د

حنیفش هوارکو به صد احترام
بردولدی رسول علیه السلام

اهل مدینه آمان وبیش وار
بردشان وشهر بصد عزو ناز

حنیفه دالش ای دلدل سوار
ارالقول من تو تکرسے کار

نامم کلثوم داشته نه رسول
امید نیو غریب نداروقبول

اناآوکس حن وینم بجو ...
دیدهٔ بے نورم روشن میو بو

علے دات بنش امانت فرض
سجده واستانهٔ مصطفے بردن

حنیفه روش کهو واستانهٔ مراد ...
بدین رسول دیدش بیوشار

رسول اللهش وی سجده برد و نه
کلمهٔ شهادت آوردش سینه

خاک ردی پالاش ماله به جبین
کلمهٔ شهادت آورد به یقین

رسول دیش جمال ماه انورش
دولبان لال وینهٔ شکرش

درخشان وینهٔ ستارهٔ سهیل
صد طعنش مداو زلیخی ولیل

دات سکرم بتون پادشای حبیه
شخصے د وینهٔ کروت اکر به

بهار و صنعت

بهار و صنعت چه یک قطره آب
آفرید کرد شخصے چنین آفتاب

رسول تواضع چنین منهانا
حنیفه صلوات بروش موا ناگه

رسول به حنیفه دات نرای صواب
هرچی بوالحوم بدریم جواب

هراچیه دیت دل مشو و نه
به حسن رضای مدروش سینه

حنیفه دالش یار رسول الله
نه حاجت واردن بکیرم روا

خاکپای تو بمی تاج سر
من چه امر تو نمشوم و ... بر

رسول دات پیش بامر خدا
واچه حاجت تا بیو روا

حنیفه دالش یا خیر البشر
بوا چون حاجت اول دیم چه سر

اول حتم ابدن یار رسول
علے بیز سفے بکردم قبول

دوم فاطمه جو رهوی ستار
کلثوم جنسے من بروز کا ... ر

ستیم فرزند حق بدوم بنه
نام محمد نیوش و بسته

چه اول زمان چه خاص و چه عام
هیچ کس نمنه محمد نیام

جودرنکدا

به جود رنگدا جنّت ر جلیل ... والی مُصطفیٰ کیتت جبرایل
به امر خدا جبریل ... امین ... جه عرش عظیم آما و زمین
به رسول الله آورد ش پیام ... وا جه امرم کرد بری خاص و تمام
هر کس جه حضرت اسمهٔ احمد ... نام فرزندش بنیو محمد
به رنگ هر کس محمد نامن ... ابر ار زح ونش حرامن
خدایا با حقّی اسم تو احمد ... شرارهٔ ار زح لیمان کری رد
جود رنگدا رسول سرور ... جه دوزخ دکان ریز نا کوهر
داتش حنیفه با امر خدا ... هر سه حاجت جه سر سه بی ردا
حنیفهٔ رسول سرور ایشنفت ... به بیاد سر نخاک پاش کفت
یک فته خدا با امر رسول ... به حلیتان کردا ایجابت قبول
به امر خدا جه سر پیشان ... حنیفه حامل بی جه شاه مردان
جه شوق زمین زهرهٔ نور افشان ... اور وحر به بر ضوهٔ رضوان

نه‌ماه نه‌رو و یرد جه میان ... پیدا به سرور صاحب الزمان
حنیفه و طفلدرش بکرد نگاه ... صلواتش مدا و درودی مصطفیٰ
مرادم اید بی حاصل بی جه سر ... ورحت نخلم باوری و بر
جگر گوشهٔ دیم به دیدهٔ و دیم ... هیچ حسرتان نمندن بریم
بنیادم جه لای خداوند بی اید ... جه کوی رحمش نبوم نا امید
واتم یا دانای بنای بانشر ... نخل مرادم باوری و بر
جه کان کرم دانای لم یزل ... بشرافتی مصطفیٰ مرسل
قاپی رحمش دروم کرد گشاده ... مرادم اید بی یاوام بمراد
روی هفتم تمک کلاب عنبر ... عوشانش بکرد جه با تا بسر
قاپی جهنم اوروژه زنیا ... نام محمد ونشان نیا
هفته دو هفته شیر دالش ورد ... اوسا جود مداد دایش شیر و
یکدور دوزکیش دوه سالهٔ بی ... بمصاف بشیری و ستم زال بی

ذات بفاطه رسول نازدار چه امر خدای تیر مشو و بر
عزامن په پیش نین دستلدت بو بنیه خواهر بنیشو جلدت
هرچند او جلدت بنیشو وشاد فیشترم بنیه تو مبو زیاد
فاطه دالش رسول سر در من چه امر تو نمشوم و بر ته
هرچی او دلچه به بیه و بکیان قبول بکړان هرتا زنده مان
وقتی من بقول تو بکم رفتار کی جدی خدا مبوم رستگار
محمد سالش یا واهفت هشت سر زمین چه شوق نور پیدا موت
چون چه نوه و برد یا و ابده ستی قوم غذای دین آور دره خیال
علی چه هر غزا دات بکرد محمد حنیفه چیسی ولش مبرد
هر تا محمد به سر دسی دنیا نمشی د جنگ علی مرتضا
حیدر دلش نه زند دلش بکار زار چه لدش خواه یک خواه پنج هزار
روزی بصد جار شکر خداوند مکردیش ذات فرزند دلبند

کافران دلیشان

کافران دلیشان هر دو شان بهم کو هسی پلکوای نمبو بچم
دالشان اجی رهرو شان کیار کلیتای کوبون بکردن قتهار
اونه دور مدان بکوه سحرا ام هیر باو بون به تب خاندا
محمد سالش یا وا مجده ستی آرزوی شکار آور دنه خیال
شکار دیده آهوی میر غزار هر صبح مشی تا وا ده دیوار
بتشر نعدام نوده قدیم سبی حنیفه آور داوت لینم شبی
چیسی محمد بکیلد تا شو شونه خاکپای حضرت بکرد خوه
جودر نکدا دقت واده بهار سبی واده وقت سیر آهو شکار ربی
اصحابان یک یک مشی وشکار مکرون شکار آهوی میر غزار
ایواره وقتی وات محمد بشر وقت ستاره صبح مبو د بر
جهان پیمای من ببی بکوزین بکرمی شکار چه آهو مشکین
انشالله چه صبح من مبو سوار مشوم د شکار آهوی میر غزار

مشتر واتش

مبشّر واتش دیده ی کی نم   هرچی مواجی بنده فرما نم
هرتا جه دنیا کیانم من نور   جه فرمان تو نمشوم و بر
مبشّر جه وقت صبح بی آشکار   او جهان پیما بکردش تیار
به امر خدا جهان آفرین ﷺ   مبشّر جهان پیماش کرد زین
لجامش جه زرّ مرصّع تمام ﷺ   آوردش جهان پیماش کو لجام
زین پوش زرباف کیشت نردی زین   منتظر بد بون پری شاه دین
محمّد صلعم که هی نور ﷺ   وینهٔ آفتاب برآما و بر
اسم اعظمش بو پیدا موند ﷺ   پری طلسمات طلسم دیو بند
خیالش ایدبی جه جه دلدل سوار   سوار و دستور لشو وشکار
ار بابوم نه و رضا به یقین ﷺ   هرکز نمنیو پاولیشت زین
دیش چون آفتاب حیدر صفدر   جه قاپی حجیبه برآما و بر
نسیم نکایش کردا و شاه دین   دیکه مبشّر اسپش کردن زین

پرسائی مبشّر

پرسش مبشّر عزنشان اوکون   واتش یا علی پی فرزند تو ن
ایرادش ایدن لشو وشکار   بعزم شکار آهوی میر غزار
محمّد وینهٔ شول فرامان   و پا واتش حیدر جه حجیبه آمان
سر برد و سجده ونش کو سلام   جواب دا علیک بصد احترام
چیش پرسا واتش نور دیده دین   عزمتان اوکون ایست کردن زین
محمّد واتش همت یار بو ﷺ   مشون وجو پای آهو شکار جوینو
جو بی من شوا آوردم صلاح   ما ورو بدست شکار بو مباح
پی رضای تو بدانا سی داور   جه آستانهٔ تو نمشوم و بره
علی ایدشنفت آما بکف ر   بحقّ خدای سی صبور ستار
هرکس بی رضام مشو براوه   سر نما ور و او پی ما ده
اینه چنه روژان محمّد ای جهان   جه بابتهٔ بابوت نین آرکانان
اینه ده روژن بلکهٔ ده شون   جه بابتهٔ بابوت نه آر دوجون

اکر مهمانی بیو

اگر مهمانه بسوتر وسے ور من جه بابا نه شتر موزوم دبر
اگر کافر بور مسلمان بوچه کافرش حیفن یکشو بہ نان بو
فرسرزمین بشها نون چه وینُ ایمان کشت ولادی نانون
هرکس نانش داکوش جه میدان برُد کو نمان بہ دین بہ ایمان عمرد
تحفے بدادن یادان بمراد نان قاپی جنت بکرو گشاد
محمد وانش بہ دیدو بہ کیان چه هرکو مواچے من میوم روان
جه تو زیاتر کہ من تاج سر هر بوه مواچی بکروم نور
بلا من نین بلا براده چه چه مرشو جهان بدوم بیاوه
وانش محمد من رضام ایدن فرزندم ~~هر~~ کوے بتوم اُمیدن
مُنبر جنت بکروم روان بشو لفدک پری آرحمان
ده اُشتر پر بیت بکرو قطار خط منیو بشو ولای انبار دار
انبارم تمام شپردن بہ او بار کیر بیت مکات جه آرحم جو

هر وقت جه شهر فدک میاوے مدا بوت بنو هر تا بتاوے
بوقت بوقت بکاه بہ کاه بلے بو شرطه گُم نکرے سوه
اینه کرد تعجیل پری مهمان چند روژن باته بابوت بی نان

رفتن محمد به شهر فدک بحیدت فله و گم کردن راه و بطایفه خطنفر
م رسیدن شعری در خیمه دیان وگرفتار شدن شعری و کلندام

محمد وانش نورے چمانم هرچی مواچے بنده فرمانم
جهان من پر بیت مدوت بیاوه بلا بینیا بلا براده چه
وانش مُشتر جنیت یاورن بهم راه بے ویت لفدک برون
دور وجه محمد حین شمالهٔ نور شتے ولای بابوش بوازو دستور
دات بتوم شپرد یادانای داد نور قدرتت بیوش بیاور
دستورش دات او جه شاه پر روان روش نیا نراه چول بیابان
قطوش ن بیگاه اوروتا ایوار ایواره کو نشیو کرتشان قرار

هر شب روشن به ماه به آشکار — محمد داش دیش مهمی سوار

محمد صبح ده نکرد قرار — مبشر کینا و دماش قطار

قطرش بیکجا تا بجور آ و اق — بعد روی سیم بعدک یاد ا

یاران قدک دیشان جه لای لور — سواری آما جون شماته نور

داشان هرکس نوش گران بے — هراو جه نطلفه ش ه مردن بے

ضعی روگبر آما و پیشو ر ز — بروشان به شهر به صد عز و ناز

جونکه جه نطلیفه ش ه مردن بے — اوج به موت کوهر افتان بے

اوند توضیع جیش ن نکرد — هیچکس بانه دلش تراکش بجرد

نه شب نه روز خدمت به نکر — بری طایفت عزیز نازدار

بعد روی سیم داش بنا طر — جه جو جه کندم جیشن حاظر

محمد داش بیا ران یار — تواظع دش قطار کری بار

اینه ده روژن بلکه ده شون — جه بابه بابو نه آرگر جو ن

اکر مهانے بیو جه لاوه — جون میو بخواه بشو بلد وه

اکر صد جفا جیسے من بژوی — امیدم ایدن روانم کروے

نه شغان روز جوکه کرد مدار — روی چهارم بے قطار کریا بار

مبشر آما همت خواش کرد — روش نیا بزاه قطار کیش برد

داش محمد قطار کریا بار — ارادت جیش نمبی سوار

منزلان جیش سیری به شو — بیدار یمیے هر مشے نخوه

زنهار صد زینهار زو ببر سوا — تنها نمتشو براوه قطار

جونکه نجبے بلا براوه — نه هر سوم بدے جهان بیاو

انش الله ش بکرانشے بجاه خواب — وقتی بیدار بے نیسته به آفتاب

همت خود هیش کوه صبا بون یا — سوار بے رو کرد و دماے قطار

ناکاه روشن بے مشے براوه — خو بکرد ولیشت جهان بیساوه

شیاے خورشید شے نه برده پیسوا — سیای زنگ آباد آما جه و بار

کامشنی بتون قطره براوه — کامشنی نور کا بدنا وه

جود بلکه افضل وبار ربی — شوو ینه وجور تاریک تم بی

بهر جابنده اشنی شبستان — سراسیمه وار چول بیابان

نیارنه یاور نه قوم و نه فرد — چول بیابان سرسیمش کرد

برشنا ما لعز پیدا — برکرا بی چول بر و بید شیدا

هرگز بوکه چول نابابیش نور — هیچ ماجرای نا بابیش وسر

واتش خدایا حیش من تقصیره — جی بیابانده بی قور و دم گیر

نه غم نه خانونه مادر پدر — جه کمر ابی هامن ندارن خبر

نرانان من بو کم کردن کمه — حرکیم چنی افلاک انجم

شبان تاریک جنی دشو دیجور — امن نا بلد رنجیده رنجور

امیدم ایدن پادشای شاهان — هرقوی رهنمای کم کهره راهان

خیر جه توفیقتر کش نین د هبر — رهنمای ضیرم بوزنی نور

امیدم بتون پادشای غفار — یارب بحرمت سیّد نازدار

مناجات کردن محمد ابن حنیفه

خضر به امر تو روش کردنه ظلمات — ره نماش تو بی آما بلسات

جونت برآورد ابراهیم جه نار — موسات جون برکرد نروی دریا بار

یوسف جون خلاص که اوچه غم — چنی زلیخی جون یاو نات بهم

یونست جه بطن حوت دریا بار — جونت برآورد جبور ستار

ایوبت جیر کرد جه گربان خلاص — کراه ادکن نشنا شوت نجاص

ولیلی خیری با جتی ادان — بکیانی جه سر پریم بدوان

مناجات مکرد مشی براوه — خومکرد ویشت جهان پیماده

ناگاه طلداش آما به نظر — نورش دا جهان پیمان پردوسر

ناگاه نورش دی جه سر طلاوه — کاکاه مدروشیا کاکاه مکشیاوه

نورش دا جهان پیمان پیدان — یاوا بو مکان به اند کرمان

دیسکه یک خیمه چوکه هو دربان   شوق او خیمن چه ر نمایان
طنافش تمام چه خیاطهٔ خام   سرتا پا خیمه مرصع تمام
پردش اطلس و امانش زرباف   استرش مخمل ستونش سیم صاف
میخ زیر مربوب سرستون چه زر   نداده گلاب بوی مشک عنبر
چه توی خیموه ماما بوی عنبر   ده فرسخ مشو بلکه زیاتر
صدای خوش آهنگ چون نغمهٔ داود   چه دما نخوه بر مشو چون دود
نرانش نیاگوش بصدا آده   بو صدای دستور نخوه نماده
گوشهٔ خیمش گو تماش نکرد   حر پری تیدا چون نیاره کرد
تیدا انشته بد حرا اشماسه پری   یکی زهره سبی یکی مشتری
یکی مار سبی یکی دختر سبی   دایه چون ماه سبی دختر چین خور سبی
دایه بد دختر شعری برد نام   دختر بد دایه مودت کلنه ام
شعری کنا جهٔ معتصم شاه سبی   صاحب لشکر طیب شیا سبی

رازانش مکرد

رازانش مکرد هردو شان مهم   چه اشلامو هرگر مدان دم
هردم بدایه مواتش دختر   خریک منده نان چنی غضنفر
هردم مواتش شعری بدایه   بخدا کم بدر روم دایه
از فلک بختم نکردن سیاه   چه وقت ملعون نکرد مرا
من چه غضنفر بزاریم داشتن   به بی رظای پدرمن با بوم کیاشتن
اوت که میوچیم بگفتار   گفتارش میویم بزار مار
هروقت مونوم رنگ خشانش   بیزار بوم چه رنگ دیدهٔ بدکارش
من ز ظالم مرکم بر شو بردان   چنی من بنو او بیهام زبان
به کام بلا بی کیرد ام بدستش   مکر خداوند بکرو قفسش
دایه چنی او آما به سخن   گوهر افشان کرد چه درج دهن
بوینهٔ ملهم واتش به دختر   متر شو خدا اجر بالای سر
یقینت در وت دیت مدرنغم   فلک هردو تان مکر و جم هم

تسبیاشان

سحر سباشان مشو براوده   کښ نماور دشر ودنا وه
او حق ندا راوان چښی مرتضی   شان نمیدان به یوم غزا
شاه مردان شیر پروردگار   تیغش ذوالفقار دلدل سوارن
فرزندی وارو محمد نامن   او به ده هزار سواره تمامن
او جه کنا چه قیصر رومن   بد سشوه آهن چون مومن
براورزاده رسول الله ین   بهر جا مشو حاجت روا ین
بیالدونیه رسول بهشتن   چان حق بنور قدرتش رشتن
شان شوکت خسرو نقاین   برنگ رخسار یوسف چاین
اربد وشنائش جه صبح تا به شام   زبان میولنگ نمشو تمام
اگر تو بدی رنگ رخشارش   ناروی قیامت میبی بیارش
اگر جه دنیا میبی بشوی تو   هرگز نمدی غظفر روی تو
روشن تر میبی روی تو جه روی او   زیاتر میبی بوی تو جه بوی او

نیازم ایدن

نیازم ایدن جه درگاه داور   غظفر کښنو بدشت حیدر
خیمه خانش بلابیو بیا   هرگز جه لدی تو نمبی جیاه
او نه یه شعری دایه کو شناش   به نه یه بکرد ولیش به جان فداش
شعری وات دایه کار نشاوه   هرگز جه تو نمبی رد طی
وکر تو نیوش جه رتا ندا   لازم دیم هد و برو خانه ر
وکر نه بحق خدای آسمان   بکشو جه حق دیم به بی گمان
دایه وات ناحق خوی نکری   جه هر گر دنیا میبی بی بری
مجه به آواز زنان دا بکوش   جه ناگاه اسپش آما بجر وش
زنان هر جرشان به بیاوتر   باآواز مرکب برآمان ور
هر جر دستشان مدابترد ا   واتن غظفر آما جه ودرا
دیشان خسروی مردان سوا   ببالا چون سرو برجی چون نگار
وینه آفتاب بی پرده نهان   واتن یوسف آما جه کنعان

اونه کروشان

اونه کردشان تماشای رنگش — هرار بین زامدار تیر خدنگش
پریمان واچه چیش مدعات — بذ زبید خامن چینه گفتن بلات
محبوبینه یوسف کنعان — گوهر افشان گوجه درج دمان
من قصمت کردن سبهانتان — بکروم عمک آبونا نتان
ار رضا تان هن شو مهانتان — سحرجم نرای کار واتان
صبح هما آفتاب بکیش و سر — بداون مشو و دماسی سفر
وش خلق خوت واتن ای بهان — بلی مهمانیم ایمه هرار مان
نیابوا جی را ایمه زنا نیم — بلده چیش کری به آب نانیم
شنوی وات وایه واجه سمهان — اصت جه کش جه کوی مکان
محمد واتش ندیمان دنیم — آدمی زاده مغرب زمینیم
قصمت آوردن ایمشو جه درکات — نا امید نبوی جه خاک بات
قصمت آوردن من مهانتان — بکرو عمک دستو خوانتان
شنو وات

شنوی وات شومی بوان به نیچیر — بلطرب کند آهو بد و کیر
ار میمی زامن بیو ازدکا — جه دشت شعرسی من بنیور کا
اگر بنچکش شیر بو یا پلنگ — هرارشان به تیغ موزو جه دنگ
مترسو بیو نیا جه ناکام — آبو ناتان لیت کمرو حرام
نامش غضنفر بابوش قطیین — عموزاده من ملک هرار چین
من شعریم نامن بابوم معتصم — صدهزار سوار میوش نقلم
غضنفر جه لاش وار دنش توکند — پر بیت بکرد سعلی به کمند
بابوم وات بحق بتخانه فرنگ — ار بیلی بچی من باورسی به جنگ
مدروت بینه پنجاه هزار مالک — چینه چند هزار تومان کنج مالک
غضنفر فرزند فضیل کورن — نعرتش و سینه غزالان هورن
بقد چنی منا رستر جهد کوهن — بر خارجون دیوشت به راون
وادش واده بی جه لال معتصم — شیای مرتضی بیت به و بهم
معتصم واتش

معتصم واتش فری مده دم … شوکندم واردان چنیے نو بهم
یل صبح لوقت ستارهٔ سحر … پیش خانهٔ حرم ببری د بر
دیم چنیے فضیل ماوردن شپاه … مکه و مدینه مدد و به فنا
اگر شو چوکه علے بر ستے سَر … شعرے چنیے مای مکروت نور
اشم برکت میو نه ونه … شپه ت الدریت مدرو بینه
کروشان هم این عهد و پیمان … چنیے غضنفر منش کهور دان
جی بیا باندا خرش دا فنا … سحر معتصم ماور و سبا
جی بیا باندا لشکر مدن سان … دوستا جود مدامش بمیدان
بدبی چوکه کر دا نا سے گرداں … کیث ان مکرو خلطان چنیے چون
مترسوم بنا بیو جه نا کام … اتبو ناستان لیت کر و حرام
اردو و ا چو ردو حن با چوم کیان … حن با چوم کیانم چونکه مهمانم
اوستا جه اندازه یا بنیو و بر … بدبه چون مدوم چرفی بجبر

شعری وات دایه اید مسافرن … مهمان عزیزن ار صد کافرن
اومیرزادهٔ عربستان … جواب بیا بوار صد مهمان نزه
جه جهان بیما کردشان پیا … چون یوسف قدم بچادر نیا
شے نزدے خیمه بکردش سلام … علیکشان ستند بصد احترام
او چنیے شوی بر دوشان بهم … وینهٔ پرده سه بار نیای سشم
چنیے شعری نشت ران دبان ران … بوینه یوسف زلیخاے کنعان
شعری وات دایه به مهمانن … حاظر چیش زودی دستو خوانتن
بر چه حاظران جه دستو خوانت … باور بورے چنیے مهمانت
بدریم و یار وانه پیشانت … صوابن داروں نان چنیے مهمان
دسته خوان اطلس پیش اندر زربان … فنجان مرصع شینے شیم صاف
طعام برکت فلفل بازو باز … نیاشان نخوان چنیے پیش انداز
نیاشان وینهٔ بزرگان نو … بیدا بے تقصان نمداوهٔ شکوه

وار و شان لشکر مردو شان بهم | شعری بو بنه پروانه بای شمع
شعری جه کفتار آما جه نو و ه | احوال صحیح چیش میر شو و ه
به تو مواتت اصلم و بن ه | عرب که چون تو حاله نصیب
محمد وا تش نو رسے چیا نم | آدمے زاده عرب تبا نم
اسم من صعدن نام مشهور ن | اصلم و بن مسکم دور ن
من اصلو نصب کنت و اسم نیست | تو چه من نوات سرانجام ویت
قوم قبیلت هیچ نین نزا و | بتا کو تنیا چین مکرسے خاو
شعرے وات و اچون شول خراسان | سر گزشته کوم سر تا بدامان
غضنفر شوے لوان به نخجیر | بطرب کنند آهو بد و کیر
من شعریم نامن بابوم معتصم | صد هزار شوار میوش نفلم
غضنفر صلاش وار ده پیش سوکند | چه تو مکیروم عطے به کند
بابوم وات به حق بت خانه و رنگ | ار عطے چه من با دری به جنگ

مدروت بینه شعرے بجدل | چنے چند هزار تومان کنجو مال
گردشان بهم این عهد پیمان | چنے غضنفر نیش کو روان
غضنفر جه وقت ستاره سحر | من چنے جطرش برآورد و بر
ایشو ایمه تو بنشیم وشاد | تا بو وقت صبح مارچه بلاد آ بلاد
اگر به تنگ بو مکروت پنهان | ونکر نمبو صبح مبو سے روان
بلے دین تو من وت نعد آب | آه مشقت جرکم بی کباب
واتم دین تو سیم مبو بکنج | مزا نام او کنج بسیم مبو و رنج
اگر در یکے دور بکنے جدا م | چون مرغ و چنے موزیم ندام
دین تو گردن من شیت شیدا | چون تو جه عرب نمبو پیدا
دلوا م گردن جین ما هت | سر شوم بنو تا سر و فا هت
محمد وا تش شعری کلندام | عشق تو کاے و پا بند بام
ار و فا واجی جه حد و فا من | من جه و فاے تو ضیعے جفا من

اگر تو چه عشق من بنیه کباب   عشق تو یا نه من کردن خراب

او شوهر دوشان دیده دل بهم   هر هر شان نشتن تا وصبح دم

دیشان غضنفر وقت صبح سحر   آماجه سکار و بنه شیر نر

آمدن غضنفر به سکار آمد و محمد در خیمه دیدن و کشته شدن غضنفر بدست محمد

یعنی دیش مه وان اشپیه چنه زین   او خوبه دین به فیتر شه ندین

غراو شعرسے گور بد دماغ   اینه کیس چه لات نشن نکستاخ

پای بدادبه نیان بجرم   چار استخوانت به رودم و حم

بلاث ملات بجرخ اخطر   ارصدکیان داردی نخشی و بر

مکر تشنفتی ناموش نم   بپاے ویت آیاے کفتی بدا حم

شعرسے اید شنفت به بیاوشر   وینه آفتاب برآما و بر

واتش غضنفر چشتن چینے   مکر تو غریب هرگز نه بینے

غریبن برتیان شو چه کاروان   نه آوش واردن چه بیانت نه نان

فوطه زر

فوطار زنقاب کرت و بان دست   کفت تی کپاسے کور بت پربت

ارصد کناش هن به بجشه بلات   بچیش بغربین نین دستلات

غضنفر واتش صیله باو رکار   هر دو تان بهم بکرون قهار

بحق بلات بحق ملدست   بنار و بنور آهر پرزات

محمد شنفت شے بجام قین   وینه شیر نرنشت نخ نه زین

بوا بمیدان وینه شیر نر   رو برو مدرا چنے غضنفر

واتش ای ملعون بے ناموس ننک   کس چنے مهمان ویش نکرو جنک

غضنفر ویش سهم بزرکان دارو   نه جنیشدا غضب موارو

وست کرد و محمود شمشیر دانا و   واتش ای جوان بکروت نخ و

محمد واتش ملعون مدلاف   وینه چون شنفت مکر و تا ناف

شعری وات ملعون آما العران   برشے چه کیانش آهر بکران

واتش ای دایه چشتن تدبیر   محمد بدست ملعون مدو کیر

کر زکرای

گرزگران صدمن تبنگ | اردمدش موزوش و تنگ
وایه دات شعرے دیت مدبغ | یک تخبه اندام او بنمبو کم
شین نزوے میدان ہرارشان بہم | غضنفر جنن دیوا و دینه روستم
غضنفر گرزش برد و روے ہوا | ث نو بفرق فرزند مرتضا
بجنبد حلق کرد و دینهٔ پلنگ | عنان گرزش یقین کرد چک
داش بکلد و خود کور معو ندا | ہزارهٔ مغزش بوانبو ند ا
جوو ماکرتش کمرکاش بد تست | داش نزمند ا و دینهٔ شیر مست
نشت نزوی سنیش ہورکیش خنجره | داتش شعری جه تن بیتروش سر
اکر ظاہرتی بکروش جه کیا ن | ورنه جلدی تو مکروش روان
داتش چانم صدچون غضنفر | بقربان کیان توتی بکرد سر
بجنبد سرش جه تن کو جیاه | بتوفیق حق بحکم خدا
دست چنے خنجر خلطان چنے ہون | روان ہین نزوی خیمهٔ زرنشون

شعرے دات صدق

شعری دات صدق بزور راتث | به اصل نصب بکر امانت.
بجنبد و اتش نوری جانم | ارتو بزا نے نام نم
او بت چنے من بیے سہام دین | صدچون غضنفر بکنو جه زین
چنے شعر نشت بخاطر شاد | ہرارشان یا و ابکام مراد
وایه طلیمش حافظ کہہ بے | بجنبد. او رو ہیچ نواره سے
نیاشان نزوی خوان زرن | آورند پیرش بدیدو بکیان
او چنے شوری کرتشان نو ر | واروشان بہم چون شهد شکر
آتا جه کفتار شعری جه نوه | ہوال صحیح جیش پیر سنوه ه
داتش ایجوان میرزاده عجب | من جه دانه تومانوم عجب
تو مواجی من اصلم عرب | عرب کے چون تو عالے نصب
مگر تو جه دین من بیزار نے | ہیچ جنیان کہ رفتار نے
عرب کے جون تو زور راتش | کے بو بنه تو کرا ماتش

اکر خاطرت

اگر خاطرت بیم بکرتن کرد   پی چیش ضیمان کج مبازی برد
ورنه پشیمان نداری بیاد   هرگز روش واچیش مبو زیار
امیو بیو من بکردی تو   یا ببو براتت چتم دردی توه
راتت نمواچه پرسیان نامت   اصلت جه کس چکون مقامت
ناموخ نت بواچه پیمان   جه عرب شعوع چین تو ندیمان
تا نمواچه راتت اصل ویت برم   مینوم جه رات وید و کیان ویم
ار بواچه راتت خاطر مبو شاد   ورنه رنجان بامدوش بباد
نجید: واتش روح روانم   پریت بواچوم ناموتانم
جودمانو بی مرام پیی دنم   حاک درگای تو بی جنزم
ایچی مواچو پیت راتت ویم   تا که ترا نه ایمی من کیم
من او کسانم تو برودتنم   جه نصل حیدر امام زمانم
نامم نجید: بابوم صیدرن   داویم صفیه بابوش قیصرن

سرپهلوانان کشت جه لام بنده بی   نی کیای من تترا فکنده شبی
او روکه شمشیر بکرو بدست   بکرو غفا سی کو ربت پرت
وایه وات بحق خدای آسمان   او شو پی دینت دیده به کمان
اصل نصب من او روم زرانا   به نخطفرت او طرت تمانا
کمربندت کرت برودت بهوا   دات بزبیدا بحکم خدا
آمان چی تو جه کیا شنی   به اصل نصب مسلما شنی
جو درنگدا بند بی زبانم   چنی تو بنی دنگ دوانم
نجید: واتش شعری و کلنندام   ایمان با وری نجدای کلام
نیازم ایدن بکری قبول   ایمان باوری به خدا و رسول
هرارشان بصدق آوردن ایمان   بگفته سرور صاحب الزمان
جد من هرگز نداران پشت بکس   پری بکشان اوان فریادرس
ایمو تو ایمتو بی نشین بشاد   تا بوقت صبح هر چه بار آبار

شعری ذات باور بکری قرار — جز زبه طامن بکری قرار
قطره بدیمی ایمشو تا برو — بشین بولات شهر بابوی تو
ایمه تو بهم بنشمی به شاد — نه ولات روم ناحیهٔ ولات
بابوی غظفر فطیش ناش — جه قاف تا بقاف شهون ناش
لاشهٔ غظفر مونیو بی سر — مز شونیت ما نو ظر ر
چنی معتقم ماور وشیا — هر شه مان مدان به باد فنا
اگر تو ببی لشیر زبان — پهلوانانش بکرات جه کیان
صد هزار سوار پهلوانش — بوینهٔ منار هریک رانش
هریک عمودی داران جه صد من — شیر کار هنه پوست کرکدنک
بهرجا شان بزم جنگ دی — هریک چناری بگران دنه
نجده واش شر بدان لنگ — جه لام خواه روبا و خواه شیر خوابنک
اگر باور وصف شیای فضیل — یقین پیمانهٔ عمرش بین کیل

صد هزار سوار بیو نمیدان — سواران یکیک بکروه کیان
هرکس شونخی و تا وقت سحر — کس نمزانو چیش میو بسر
ایمشو هر شه مان بنشمی و شاد — تا بوقت صبح هرچه بادا باد
او شو تا بوقت ستارهٔ سحر — نشتن چنیو هم چون شمس قمر
وقت صبح ویشان آماشیا بی — زمین ملرزا تا کاه ما بی
فطیل ملعون وینه شیر مست — شبیخون دا بی اوا بی بقصت
ور شیر خدا علی مرتضی — باور و بدست چنی مصطفی
تا یاوا بسر و خیمهٔ غظفر — ویش کفتن جه جاک لاشه و بی سر
خروی نشتن وینه شیر مست — شوری و خدمت و دست و بان و دست
غظفر بی سر کفتن نرو جاک — جه سر تا و امان کریبان چاک چاک
جه سر تا و امان خلطان بخوین — به بی سر بین چون کوی بی ستون
نعرا و شوری کور نا لکار — که کشت غظفر بوسته ضوار زار

اینه کین جلادت نشتن بدماغ — چنی تو ازان مکر و گفتا فراغ
شعری بوینۀ شتول خرامان — واتش بـه فطیل مروتن امان
بلادت ملادت بت خانان وین — هرچی پیمبر بنی واتش واچو پریت
اینه تو ماچی نشتن جه لا امان — بواچو شرحش جه سر تا دامان
شوجه کاروان بر تا بی فقیر — کرته بـه نو رچول بی نظیر
ایواره وقتی شتان یاوا — لالیالیمان هر تا که تاوا
واتش مردن امن مهمانم — مکان عزیز بی آبو نانیم
درحال غضنفر آما جه شکار — دیش جه لای خیمه مدران سوار
بدیدۀ غضب بـه فقیر دیا — واتش جه مرکب مکروت پیا
اگر زره بو صقل مندن بیت — بازه جه یا که اسپ زین دیت
ارمیوبری سر بد و ماوه — بیه بی اسپ زین نو براده
جواب دانیش مردا بدرنگ — کشت چنی مهمان دلش مکون جنگ

تقصیرم

تقصیرم چیشن بواچوم پنه — اسپ زین پی چی متانم چنه
واتش تقصیرت هیچ نمزانو — اسپ زین بزور چنت متانو
جوان اید شنفت وینۀ شیر نر — بشی نروی میدان چنی غضنفر
کرتش کمربند غضنفر بدست — واتش بزیند او وینۀ شیر مست
صد نوبت ویمان دست نی کیانش — نکردش نکوش هیچ سنی دواش
ایمه نشتمی نخ ک شیاه — وقتیمان زانا غضنفر کوشیا
فطیل چنی کنۀ غضنفر شنفت — وینۀ زامداران نروی زمین کفت
غزاو لشکر وینۀ نره شیر — جه چهار جانب کیشان شمشیر
غزاو لشکر وینۀ شیر نر — جه چهار جانب کیشان خنجر
غزاو لشکر وینۀ هورتار — هر یک جه لای کیشان چنار
غزاو لشکر وینۀ مدارا — چون شیل بهار بستر موارا
خیمه زر ستون آلای ما جور — بکردش لت لت ویالان خر

شعری

شعری و مهانش چنی کلند ام   هر یه بزینده باوری ولام
پاره پاره شان بکردی به تیغ   تیغ جه کشته شان مکرد دریغ
محمد نوان هیچ نکرد اندیش   شی یه لشت زین جهان بیمای ویش
نعرتش پیکا وینهٔ رعد هور   رو نیا جه نا و ملت ملت کور
نعرتش پیکا وینهٔ شیر نر   سه صد سوار کشت وینهٔ محظ نر
بدیده غضب بدیا بلشکر   واتشان اسپر بکشدی و سر
باوردی وش حمله چون پلنگ   بطرب شمشیر بوزش جه ونگ
حمله شان آورد به شمشیر تیر   کفت ند لاشان محمد چنی شیر
نعرتش پیکا وینهٔ هور تار   جه لام خوای یک خوای هژده هزار
یلکش مکرت بوینهٔ پلنگ   بطرب موشت هر سوار جه ونگ
کمرکای هر کس مکرتش بدست   پشت هر یکی مدا بشکست
دعاشان مکرد شعری و کلندام   بیری محمد جه صبح تا به شام

محمد

محمد چنی شپای قوم رد   اوند غزا کو یاوا به نه صد
شپای فطیل شکست دا بهم   جو ور یک آما شپای معصم
برآما و بر وینهٔ هور تار   یاوا بمیدان قتل کای کفار
ناله کرنا صدای طبل کوس   روی جهان پوش وینهٔ آب نوس
کیاشان شمشیر کو بون ملعون   آمان ندرون خیمه زر ستون
محمد صلاح جنگش کرد نور   نشت تخانهٔ زین وینهٔ شیر نر
چون پلنگ حلش بهرش میبرد   او کش چنی اسپ دلش میبی بکرد
هر صه وقت صبح تا نخور آوا   کشتهٔ کافران بهز ار یاوا
اوند جنگش کو به تیغ سنان   جه کیان زبون با جه تن بدروان
واتش فطیل بی ناموس ننگ   کی چنی محمد ان ویش بکرون جنگ
ملعون تو چنی چند هزار سوار   مکری تو جنگ چنی یک سوار
رو تان سیاه بو قوم بیحیا   جی دی صد هزار او روی یک پیا

بو بدی به حکیم دانای کردکار ۔ چنی موزون لار و بان لار
نعرتش پیکا بزم جنگ وین ۔ پانصد سوارش وست نروی زمین
حلش وینهٔ شیر شهرکش مبرد ۔ شربت مرکش به اجل مورد
فطیل ولش شپای ولش آما بکم ۔ واتش بیا سوان باوری هفتم
پهلوانش بی نامش هفتم بی ۔ بروی جهان دا وینهٔ او کم بی
آما میدان و وینهٔ شیر نر ۔ چنی محمد مدبو و راور
یا نبرد او محمد دلیر ❀ ۔ واتش مرجه عمریت وارد نت سر
گرزش هورکی جه کلیوش زین ۔ واش نه دشانه محمد بقین
جه باکه گرزش هون آماو بر ۔ جه ضربش مالا وینهٔ کبوتر
محمد ولش ضرب کور نا تمام ۔ وست کو به شمشیر برندهٔ بی رام
واش نصرت سر گور نا بکار ۔ به دو نیمش کو بو وینهٔ خیار
فطیل ولش هفتم تحفت نحا کون ۔ وات به معتصم چون بکر می چون

او غظفرش به تنها بکشت ۔ سی هزار سوار امیش واشکست
ساکه هفتمش کشت بخوار زار ۔ او جه شپای قوم کور نامدار
پهلوانش بی نامش صرصر بی ۔ بیا تو کوپای چون غظفر بی
آما بتال مثل اژدها ❀ ۔ او بو وینهٔ شیر جه بند بو رها
یاوا نبرد او محمد بقین ۔ واتش بکری شوخ لعدا زین
ار بیوت بری سر بد و ماوه ۔ بیا به جه اسپ لشو براده ❀
محمد واتش کور بد گهر ❀ ۔ چیشت بدستن بنمانه هنر ❀
بی دین مذهب بی خدا و بی پیر ۔ چیش میو جه دست مکره تقصیر
شوری ولش صرصر آما بزم جنگ ۔ لیث جه ویدش اثرین وینهٔ رنگ
واتش ایدا یه چیشتن تدبیر ۔ محمد بدست صرصر بد و گیر
گرز گرانش صد منی سنگ ۔ ار مدوش وینه موزونش جه جنگ
واتش بترسو تو با مر حق ۔ بضرب مصری چون مکر و شق

یاوا نیزدا و نجید عر عر — صدمن گرزش باجه سنگ مرمر

بغضب گرزش وا ندور سره — واش به نجید کور بد کهسر

نجید ویش زور ظرب دستا و — نهیب داسمند برم فصت ا و

شمشیر مصری کیش نخلاف — واش نفرق سر برش تا بناف

بهاامردانا ے و هنده بے باک — عرعر چون هفتم خلطان باخاک

شعری جه ضیمه آلاے لاجورد — چنے گلندام تماشان کوه

ویشان که عرعر به امر جبار — بدو نیمش کرد بو بینه خیار

شعری وات وایه بے ویدارمن — سرنیان نرام و بینه غظنفر

واتش غظنفر بکرد ے هجوم — بنمانه زنده رو بکر بردم

بموداری الماس نیزه جانستان — به تیغ فولاد بکردیش جه کیان

نجید چنے کوران کردش جنک — زمین گل کون بے هون نارنک

جه صبح جنگش کو تا نجور آو ا — کشته کافران به هزار یاوا

حلی بهرام

حلش بهرامش مبرد جه میدان — بے اجل مرد روحش بے روان

چند زامشان کو جه تن پاکش — نمیے گشار و دیده نماکش

جه دستش بو اشمشیر ستان — زام دار بے دستش نکرد عنان

بدستشوه ویشان نین نے — ویشان جه نوه اسپان کو پے

ویشان نجید شعری گلندام — سرتا پاش رژبان چنے زوخ زام

هرهر گریبان ویش کرد چاک چاک — سرتا پا رژ بان ویشان کرت خاک

شعری وات اگر بکشو بے زام — زنده که جه و یم مکرو حرام

اگربه آشکارا اگر بے پنهان — ویم به تیغ تیز مکردم جه کیان

شعری وات دایه بخدای کلام — اگر بکشو نجید بے زام

حلق ویم بریش موز وبدار — تو نبوان ایجم طایفه کفار

دایه وات شعری هر توی نور چم — خاص نین فره ویت مده غم

چون هنمانین بنمی یقین — بو تا به یقین بکیرے اے دین

اکرصه دنیا

اکر چه دنیا نوار وما ن بر … لازم سورے جاے جه کو تر
نجد: چنے زام سبے نظیر … جوور نکدا علے کفت نو یر
ومادم نوات کون با بوم صیدر … جه حالی در دم بدار و جبر
حن چتن اکر بزا نا ن … پنم مباوان نه باکه نا ن
اکر بابوی من بزا نو بقصت … نشان دتن کافران جه دت
اونده رنجم چیش ن دا بو … نمازون شعرے جه خیا بو
مکروا مکرت دت بزا مو ه … جه داغ شعرے کلندا موه
اوند تیغ تیر تیر زرن تیز … چنے زوخ زام مکرد خفت میز
جه مغلوبه جنک شیاے کرد توز … تاریک چون روشناے روز
جوور نکدا نجد: هوش شے جه سر … ویش دت بالین لاشه غضنفر
خطیوش نویشت بهون ذلان … پیر به جه غصه جسته خلا ن
رسول د اینش پیراهن د بش … تا که زامانش به بهوت زیش

دلدل نشت نبال جم نه کو تر … یا وا بمنزل مادا سے غضنفره
نیر تا بدا مان گردش آیر بوش … چون دریاے قلزم آما بخروش
دیش نه سحرا سے وینه سنک خا … کفتن بامر حق لار وبان لار
صدهزار سوار وینه شیر نر … کفتن میدان به بے پا و سر
فکرش کوه واتش مکام شیا بو … بنده کور بدست کام کش کیا بو
یه او شیاهن فضل لعین … آوردن شیا بزم جنک دین
یه او شیاهن نجد اسے کلام … نجد: چیشان کردن قتلو عام
ساقی جه کوثر اورد دے بشمار … وینه شیر نر مدرا بسوار
چیش وا چو چنے قوم بت پرست … هوال صحیح بکنوم بدست
دیده پیر اندوه درون پر آتش … پیر نجد: جکر کوشه ویش
برید کریان مکیلا جه دور … دلیکه خیمه دیارن جه دور
خیمه زرستون آلا سے لاجورد … دورن جا اورد وے تاک تنیای کرد

اوندجه اور و و ے کافران [illegible]   هوات تیدا شماله نو ر بے
روش کهو بوخمه وینه شیر مست   بلکه جوابے بکنوش و و دست
بے کرد وشمند ولاش تا و وا [illegible]   یاوا بوخیمه گه‌هن جه نا و و ا
یاوا بوخیمه آلا سے زر ستو ن   کوشه چادر کرت وباندرون
دیش تیدا نشتن [illegible] وینه حور   چان خورشیدن نمایان جه دور
شعرے دیش کوشه خیمه بے کشا   هورنیزا و پا چون نخل شمشاد
ولیکه شاے مردان نالوش جام قار   دست نیان وبان قبضهٔ ذلفقار
زاناشان داتن به سنگ حیدرن   جویاے نجد جنگ کافرن
داتش کرد سلام نزبردهٔ حجاب   بوسا شان دستش پا چنے رکاب
علے وات پنیش سول سیم اندام   بے طور کے گردن چیشان فتوعام
به خیلے اورهر سے بے تنها تین   شیاسے کام شهرن کام ولایتن
داتش با حضرت طایفهٔ جبلن   سرداره معتصم براش فطیلن

جوبه آما بے کو ر بداندیش   ملکه مبارک بکیرو پے و یش
کعبه بکرو جه یانه بتان   برطرف کرد دین اسلامان
نجد نامے لیشان بے سوار   بے طوره وستش لار وبان لار
ار علے تو سے او فرزندتو ن   کرامات هن مزانے جه کون
پیداش مکرسے مکیانش ولام   دین او برد ن من جه عقلهام
خوش پیکا وینه هور تا ر   درنیا جه کوسون بلکه ده هزار
نجد شنفت نعرهٔ شیرهٔ نر   جه پناه لاسون برآما و بر
هورنیزا او لاسے با بوی دلش   چنے زوج نام گور بداندیش
یاوا به حیدر روش کهو شحود   مرادش ایدبے یاوا به مقصود
حیدر پیا بے جه پشت دلدل   بو نیا و بوش وینه دستهٔ گل
پنش داجبه رسول سرور   درحال سازیش بے زامان خطر
حیدر وات فرزند چیش مدارش   جو خیمه شعرے انتظار تن

نجم روش کوه نه خیمهٔ زرباف
یاوا به شعری آهوی مشک ناف

ویشان نجم شعری گلنداَم
گفت نخل لبانش بوبیهٔ غلام

تو اطلع کردن بدیده به گیان
بوبیهٔ یوسف زلیخای کنعان

اوس جود ما حیدر صفدر
ثنا ذوالفقار تیرنده هر سر

هر وقت صبح تا وقت ایوار
یاوانش بقتل جه کوبون هزار

وقت شام یاوا آما سپای رنگ
سرتاپا زین گیلیاجه رنگ

علی ذوالفقار کردش نه خلاف
روش کوه نه خیمهٔ ابریشم طناف

نکردشان خواز شو تا سحر
بنا جه کوبون بونیون ظرر

جودم معتصم ور جه نماس شام
رسولش کیاست ولای گلنداَم

بلاتو مدت دی نکران پشت
به تیغ الماس وی ندان گشت

ایمشو جه دی نکران حرام
ور جه صبح دم بیاوان ولام

اگر نیان ایمشو به نهان
سحر ار دوشان نکرو جه گیان

نجلی

علی بکیرو بطرب کند
اوانش هزار بکروان جه بند

شوی وات رسول غرنید ماوه
بواچه ولای تورتم راوه

هیچ دین اوندا رو قبول
بتیان به امت جان فدای رسول

بقول رسول مسلمانان
کنیز قمتر شای مردانتان

بلانو ملات جه سنگ جوون
بدنیو مزهب به گفت کون

به حکم حکمت به کرامات
به ملک املاک به سموات

مالک خوربیون چنی ستاران
به چتر ستون جونش و تابون

خداوند خدای هفت آسمان
او آفریدهٔ کل جهان

ار مبو بری سر بدو ماوه
سر بدر و سنگ بشو دماوه

ورنه بخدا اسی ارض آسمان
سر نمه بری ولای نامردان

رسول هور ریزا چنی سودای غم
جواب نامش ولای معتصم

او شو تا سحر ملعون نکرو خواب
تا جکوی مشرق سر کیشا آفتاب

سحر به

سحر بہ سماے خورشید خاور — سرکش نہ چرخ گردان اخطرہ
شیاے زنگ آ بالا گریزا چون تیر — نشتے نجاے قاف بے نظیر
سحر شاے مردان کیث ذلفقار — قتلو عام بکرد طایفہ کفار
ہر چہ وقت صبح تا بہ عصر تنگ — زمین کمو نجون وینہ لالہ رنگ
دیکہ شیاے ولش فظیل ملعون — پنج ہزار سوار بین سرنگون
گرز گرانش برد و بالاے سر — بہ شا نو بفرق حیدر صف در
آما بہ شانو بفرق حیدر ﷺ — خلطان بونخاک وینہ غظفر
شاے مردان گرزش کرت ہوا او — داش نفرق سر تور تم راوہ
وینہ غظفر خلطان خون بے — ہزارہ مغزش آوارہ تون بے

رفتن معتصم و دیدن فظیل دکشتہ شدن وے بدست امام علی و طلب
کردن ارکان دولت و مصلحت کردن معتصم از بابت مسلمان شدن بدین امام علی

آما معتصم دیش فظیل کشیا شاہ — ہزارہ مغزش بروے خاک پشیان

چهار استخوان شکستے ہم ہ — ار واحش لوآن بروی جہان گم
ارکان دولت وزارت پناہ — چنیش بلاے ویش بے صلح صلاہ
بوتا بکرے سہم جلدے — تاگریزان ہم ہر تک بہ لاے
ارکان دولت آصف مکان بے — بہ قدیم ایمام او مسلمان بے
چنے معتصم آما بہ سخن مخ — گوہر افشان کمو جہ درج و ہان
واتش ار قبول من مثرے کار — خار سنک بے تان میسے بہ گلزار
چنے کل جم بشمے و السلام — تا شیاکان بنو کرد قتلو عام
ایمان باورے بہ خدا او رسول — دین مصطفی بکرسے قبول
تا جہ آخرت جنت بو جامان — نجنذ ببو بہ شفا خوا مان
معتصم واتش ارکان دولت — او دینو مذہب نجیانا بو ونت
بہ ہر مذہبے تو آراے بقیں — چنے کل تمام بکرے او دین
معتصم چنے قوم خویش فرد — ایمان بخداے نجنذ آورد

ضے اهل قوم خویش تبارش | اهل حشامات ناحیهٔ ش رش
امروز خدا جدید رسول | بدیدهٔ بکیان کردشان قبول
علے به بیش واز اوان هو ریزا | هرکس به حرمت نجی روش ...
علے به بیش داز اداف هو ریزا | هرکس به حرمت نجای دیش پناه
اوش جه دُعا علے هو ریزا | دات به معتصم ایدمن رطما
بقول خدا رسول بشر مد | بدان شعرے تو به تجمه: ...
معتصم داتش هرتازنده مان | شعری کنیزان من چون بنده تان
هرتازنده مان کیانم هن نور | من جه امر تو نمشوم و بر
بامر قادر تاک تنیاسے فرد | شعرے نکاح کمو بری تجمه:
اهل حشامات هیت مدو بدست | راسے دشمنانت مکرونه بست
معتصم داتش بقول خدا | هرتازنده مان نمبو کمرا
بحق خداسے رهنماسے رهبر | جه دین مذهب نمشوم و بر

معتصم

معتصم چنے وا منده شکر | توابد و ما به امر حیدر
شے بولایت ملک اقلیش | به قصر جام ریز تخت مقیمش
هرجا خانهٔ بکر دش کمان | مسوچان به نفت به انکه مان
شیر دش بدست وزرات پنج | شهر ولایت فطیر کمرا ه
لعل و جواهر گنج خزینه | کردش برد شهر مکه مدینه
تجمه: چنے شعرے کلندام | شین ولاسے رسول علیه السلام

این کتاب محمد حنیف
تمت شد از دست کاکه حم پسر صالح
آقا حسین وسدم تحریر شد در یوم دوشنبه شهر
رجب المرجب و سدم
۱۳۱۸

بسم الله الرحمن الرحیم

بنام واهنای کریم کارساز | پادشاسے شاهان حقے بے نیاز
روزے دهندهٔ اشیاسے بحر بر | حی بے زوال رحیم رهبر

کش

کس چه و کردار کارش نوردن | هر ویش هرا تو هر چه ویش کردن
عاقلان چه کار کردارت ماتن | ویش فخر چه اصل گشت موجودا تن
چه معدوم وجود آوردن و بر | هژده هزار عالم تمام سراسر
هرکس بلوفی مورد براه | روزی مدد و بالدار به پا
این نوشتیم از برای روز کار | من تمام او بماند یادگار

هر وقت دارو و دوران عمر

زنهار محمد علیه السلام و السلام

آخ آخ آخ من الموت
آخ از دست ملک الموت
۱۳۱۸

خدایا تو خدایک کریم

کتبه غفور [illegible]

[illegible] جناب [illegible] آقا [illegible] کار [illegible]
[illegible] اظهار ارادت خاطر [illegible]